

FELIX TIMMERMANS, *Schoon Lier*, Amsterdam, P. N. van Kampen en Zoon, geen jaartal.

ERNEST CLAES, *Wannes Raps*, Amsterdam, P. N. van Kampen en Zoon, geen jaartal.

Twee echt-Vlaamsche boekjes — alle twee door den alom-vermaarden Timmermans verlucht. Zijn Liersche stadsgezichten, die het eigen werkje versieren, zijn heel aardig. Er is een zekere kracht, een zekere kloekheid in die teekeningen;— de manier waarop de oude gevels, de Lieve Vrouwen-beelden, de vestingwallen zijn neergezet, verraadt zekerheid. Timmermans is met de beelden van zijn geliefd Lier ten zeerste vertrouwd, maar in zijn geteekende menschenfiguren vind ik hem meest te oûbollig; de ronde bolle vormen der mannetjes en vrouwtjes, de in 't oog vallende verstelstukken der opgelapte broeken en knieën — de bazuinengeltjes — de naïve bloemetjes en de dikke neuzen, doen wel wat al te gemakkelijk en speelsch aan. Maar Timmermans heeft het spel in het bloed en misschien hecht hij zelf aan die teekeningetjes ook geen grooter waarde dan aan een plezierige dartelheid.

Zijn „Schoon Lier” is een hymne. Ik raad iedereen aan, die dit boekje gelezen heeft, nooit naar Lier te gaan. Laat hem in den waan, dat er nog kleine, aardsche paradijzen zijn (hoewel ik persoonlijk andere droombeelden koester) laat hem denken: daar ga ik later wonen om de moderne wereld te ontvluchten in een zalig oord van heldere kleuren, vroolijke menschen, vrome stilte, feestgezag en pintjes bier — en laat hem maar niet onderzoeken in hoeverre de werkelijkheid zijn droombeeld gelijk geeft.

Enfin, Timmermans vertelt allerplezierigst van het oord zijner liefde, van de hooge bezoekers die het ontving door de eeuwen heen, van dichters en schilders die in den modernen tijd er hun inspiratie vonden — Timmermans speelt met woorden — hij dicht en rijmt, hij vindt geen lofredenen genoeg om zijn geliefde stad te sieren — en soms is hij zoo hevig bezig dat hij met een harden plof neervalt op den vetten, Brabantschen bodem en het uitschatert van de jool.

Het boek wemelt van drinkgelagen en „souters”, van illuminaties en pinakels, van kapellekens en kerkfeesten, van stamineebazinnen en bagijntjes. 't Is op en top Timmermans. Maar toch een wat verstilde Timmermans hier en daar, in wien fijnere gevoelens groeiende zijn.

Ook Wannes Raps van Ernest Claes is een echte Vlaming, hoewel geen Lierenaar. Hij zwierf rond Everbeur en Tesselt. 't Is een eenzame, een die altijd zijn beenen onder andermans tafel steken moet om wat warmte en gezelligheid te genieten. Een populaire figuur overigens — een bekende en hartstochtelijke visscher — een voortreffelijk netvlechter, een slim strooper — iemand die gaarne gezien is, ook om zijn satanische „Paardenpaternoster” die bezwerende kracht uitoefent. Maar hij weet niets van de